

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobkyně: **Lidl Stiftung & Co. KG**, se sídlem Stiftsbergstrasse 1, Neckarsulm, Spolková republika Německo, zastoupena Mgr. Janou Šuranovou Traplovou, advokátkou, Advokátní a patentová kancelář Traplová Hakr Kubát, se sídlem Přístavní 24, Praha 7, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, se sídlem Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **JUDr. Lukáš Kučera**, se sídlem Bašty 413/2, Brno, insolvenční správce dlužníka **LIDL MUSIC**, spol. s r. o., se sídlem Zelný trh 10, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. 9 A 263/2010 – 62,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. 9 A 263/2010 - 62, a rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 11. 2010, č. j. O-453460/45466/2009/ÚPV, **se z r u š u j í** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o žalobě 4.904 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Jany Šuranové Traplové, advokátky.
- III. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 9.114 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Jany Šuranové Traplové, advokátky.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně Lidl Stiftung & Co. KG domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. 9 A 263/2010 – 62, a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 1. 11. 2010, č. j. O-453460/45466/2009/ÚPV, jímž byl zamítnut její rozklad a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2009, č. j. O-453460/5626/2009/ÚPV, o zamítnutí námitek podle ust. § 7 odst. 1 písm. b) a e) zákona č. 441/2003 Sb., o ochranných známkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochranných známkách“), proti zápisu označení „LÍDL MUSIC“ sp. zn. O-453460 do rejstříku ochranných známek.

Městský soud nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že nebylo prokázáno, že přihlašované označení navazuje na stoletou tradici prodeje hudebních nástrojů značky „Josef Lidl“. Již samotné znění obchodní firmy přihlašovatele (LÍDL MUSIC, spol. s r. o.), stejně jako slovní prvek přihlašovaného označení, odkazuje na firmu Josef Lidl, jež byla založena v roce 1892. Prodej, oprava a servis hudebních nástrojů patří k předmětu podnikání přihlašovatele, který je rovněž majitelem kombinované ochranné známky ve znění „LÍDL MUSIC“, zapsané mj. pro hudební nástroje, včetně mechanických klavírů a jejich příslušenství a hudební skříně. O tom, že se přihlašovatel k odkazu firmy Josef Lidl hlásí, svědčí nejen jeho vyjádření k námitkám, ale také výtisky jeho webových stránek. Návaznost prokazuje také kopie novinového článku z časopisu Brněnský Metropolitan s názvem „Hudební nástroje Lidl „dělají“ muziku už 114 let“. Námitka neprokázání dobrého jména označení „LÍDL MUSIC“ je irelevantní. Dobré jméno musí tvrdit a prokázat namítající ke své starší ochranné známce, nikoliv přihlašovatel. Důkazy prokazují dlouhodobé užívání přihlašovaného označení před podáním přihlášky i vynakládání nemalých finančních prostředků na jeho propagaci. Částku 41.000 Kč ve smlouvě o dílo č. 7248008 nelze posuzovat izolovaně, nýbrž v souvislosti s ostatními důkazy (fakturami) i skutečností, v jakém oboru přihlašovatel podniká. Přihlašovatel prokazatelně na svou propagaci vynaložil více jak 470.000 Kč. Žalovaný se zabýval vymezením průměrného spotřebitele ve vztahu k přihlašovateli i žalobkyni. V případě přihlašovaného označení označil za relevantní spotřebitelskou veřejnost osoby blíže se zajímající o hudební nástroje, v případě ochranné známky žalobkyně pak širokou veřejnost, jíž je určen potravinářský sortiment a zboží každodenní potřeby. Tento závěr žalobkyně nezpochybnila. Není relevantní argumentace, že hudební nástroje může nakupovat i osoba, která není znalcem hudebních nástrojů. Předně bylo označení přihlášeno pro poradenství v oblasti hudebních nástrojů a hudebních skříní, jejich součástí, náhradních dílů a příslušenství. Ani osoba, která není znalcem hudby a hudebních nástrojů, se nebude poskytnutí rady domáhat u žalobkyně, kterou zná jako prodejce potravinářského sortimentu a zboží každodenní potřeby. Žalovaný s poukazem na rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci C-408/01, *ADIDAS*, dospěl ke správným závěrům. Přihlašované označení nezasáhne do starších práv žalobkyně k namítaným ochranným známkám, protože služby, pro které má být zapsáno, spadají do odlišné oblasti spotřeby a mají odlišný okruh spotřebitelů. Pokud se průměrný spotřebitel setká s přihlašovaným označením v souvislosti s poskytnutím specializovaného poradenství v oblasti hudebních nástrojů, nebude si tyto služby spojovat se žalobkyní. Žalobkyně v námitkách neuvedla žádnou konkrétní argumentaci, z níž by

pokračování

bylo lze dovodit, v čem má spočívat nepoctivé těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména namítaných ochranných známek. Svá tvrzení nijak neprokázala. Námitky měly být žalovaným zamítnuty již z důvodu jejich naprosté nedostatečnosti spočívající v absenci jakýchkoli relevantních důkazů, kterou nebylo možné s ohledem na koncentrační zásadu zhojit. To, že by přihlašovatel mohl užíváním přihlašovaného označení nepoctivě těžit z rozlišovací způsobilosti a dobrého jména namítaných ochranných známek, je vyloučené s ohledem na naprostou rozdílnost zboží a služeb a s tím související rozdílné vnímání porovnávaných označení relevantní spotřebitelskou veřejností. Přihlašovatel nemůže parazitovat na dobrém jménu namítaných ochranných známek, protože mu z něj při výkonu podnikatelské činnosti v oboru hudebních nástrojů a při poskytování s tím souvisejícího poradenství neplyne žádná výhoda. Rozsudek Tribunálu ve věci T-162/01 i rozsudek Městského soudu v Praze sp.zn. 10 Ca 20/2006 na případ nedopadají. Nezabývaly se zde rozhodnou otázkou, nýbrž otázkou pravděpodobnosti záměny. K odkazům na rozsudky Soudního dvora Evropské unie ve věcech C-292/00, *Davidoff*, a C-375/97, *General Motors*, městský soud uvedl, že situace v projednávané věci je jiná a je vyloučeno, aby přihlašovatel mohl těžit z rozlišovací způsobilosti a dobrého jména namítaných ochranných známek. Co se týče námitky porušení zásady materiální rovnosti, je nutno individuálně posuzovat každý jednotlivý případ. Jelikož žalobkyně soudu nepředložila jí zmiňované rozhodnutí žalovaného v podobné věci, nemohl městský soud porovnat podobnost skutkových okolností. Žalobu proto jako nedůvodnou zamítl.

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podala žalobkyně jako stěžovatelka (dále jen „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost, kterou výslovně opřela o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

Stěžovatelka namítla, že nebylo prokázáno tvrzení, že přihlašovatel navazuje na tradici firmy Josef Lidl, jež započala s výrobou hudebních nástrojů již v roce 1892. Přihlašovatel existuje až od roku 1991. Nedatovaný novinový článek ani webové stránky nelze považovat za relevantní argumenty. K odkazu a tradici se může hlásit kdokoli. Nebylo prokázáno ani dobré jméno označení či jména Josef Lidl. V obchodím rejstříku je zapsána jiná společnost obsahující uvedené jméno (Josef Lidl, spol. s r. o., IČ: 44964277) působící v tomtéž oboru. Ani dalšími doklady (fakturami) nebylo prokázáno dobré jméno přihlášky nebo označení LIDL MUSIC. Přihlašovatel prokázal pouze užívání tohoto označení ještě před podáním přihlášky a to pro prodej hudebních nástrojů. Neprokázal však jeho dobré jméno pro služby ve třídě 42 a už vůbec ne dobré jméno před prioritou namítaných známek LIDL s dobrým jménem. Označení LIDL zná téměř každý spotřebitel, a to i ten, který tam běžně nenakupuje. Tento široký okruh spotřebitelů zahrnuje též osoby, které jsou hudebníky nebo se zajímají o hudební nástroje. V mysli spotřebitele dojde ke spojení mezi přihlašovaným označením a ochrannou známkou ve smyslu rozsudku ve věci *ADIDAS*, a to navzdory skutečnosti, že jsou ochranné známky přihlášeny, resp. zapsány pro jiné výrobky a služby, které jsou určeny odlišným spotřebitelům. Odůvodnit nezaměnitelnost známek a nezpůsobení újmy tím, že okruh spotřebitelů je odlišný, je v rozporu se smyslem známky s dobrým jménem. Spotřebitelé by mohli označené služby LIDL považovat za služby poskytované ekonomicky či jinak propojenými subjekty. Také existence asociace by měla být rozhodnou skutečností pro dovození ochrany podle ust. § 7 odst. 1 písm. b) zákona o ochranných známkách. Průměrný spotřebitel nezná stěžovatelku toliko jako provozovatelku prodejen

s potravinářským sortimentem a zbožím každodenní potřeby. Toto tvrzení městského soudu je nerozhodné. Stěžovatelka prokázala též skutečnost, že užívání napadeného označení by namítaným ochranným známkám bylo na újmu. Pokud dojde k zápisu označení se shodným prvkem LIDL pro služby ve třídě 42 a je zde pravděpodobnost spojení služeb přihlašovatele a stěžovatelky v mysli spotřebitele, může veřejnost namítané známky spojovat též s jinými službami a může též dojít k rozmělnění známky LIDL, a tedy její újmě. Znamky LIDL mají vysokou rozlišovací způsobilost, dobré jméno a široké spektrum spotřebitelů a jsou známy téměř každému spotřebiteli. V důsledku toho lze jasně dovodit nepoctivé těžení či újmu na těchto známkách. Žalovaný překročil meze správního uvážení a nerespektoval zásadu materiální rovnosti, k čemuž stěžovatelka provedla výčet jeho rozhodnutí, ve kterých ve skutkově obdobných případech nijak neposuzoval odlišný okruh spotřebitelů a naopak zhodnotil, že přihláška je na újmu ochranným známkám s dobrým jménem. Ve všech případech byl odlišný okruh spotřebitelů i odlišné výrobky a služby a u všech přitom byla dovozena újma na ochranných známkách s dobrým jménem. Napadený rozsudek je dále nepřezkoumatelný. Městský soud se obsáhle věnuje činnosti a historii firmy Josef Lidl, aniž by to bylo jakkoli rozhodné. Měl vzít v úvahu především prioritu napadené přihlášky a prioritu namítaných ochranných známek, nikoli skutečnost, kdy začali stěžovatelka a přihlašovatel podnikat. Je to právě žalovaný a potažmo městský soud, kdo dovozuje dobré jméno napadené přihlášky. Nezbyvá proto než toto tvrzení napadat. Napadený rozsudek je zároveň kontradiktorní, když městský soud na straně jedné dovozuje dobré jméno napadené přihlášky a z toho vychází, na straně druhé pak považuje dobré jméno přihlášky za irrelevantní pro posouzení věci samé. Ani argumentaci fakturami není možné chápat jako relevantní. Argumentace týkající se dobrého jména napadené přihlášky pro jiné výrobky je účelová a irrelevantní. Stěžovatelka proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Osoba zúčastněná na řízení se ve svém vyjádření ztotožnila s rozsudkem městského soudu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu i žalobou napadené rozhodnutí je třeba zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Předně Nejvyšší správní soud poznamenává, že podle ust. § 109 odst. 5 s. ř. s. nemůže přihlížet ke skutečnostem, které stěžovatelka uplatnila poté, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí. Smyslem tohoto omezení je zamezit situaci, kdy by Nejvyšší správní soud rozhodoval o kvantitativně i kvalitativně bohatším návrhu stěžovatele, než o jakém mohl rozhodovat soud v předchozím řízení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2004, č. j. 1 Azs 34/2004 - 49, č. 419/2004 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Proto Nejvyšší správní soud například nebral nijak v úvahu tvrzení o existenci společnosti Josef Lidl, spol.

pokračování

s r. o., neboť stěžovatelka tuto skutečnost v řízení o žalobě nezmínila, aniž by ji v tom bránila objektivní překážka.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku. Stěžovatelka spatřuje nepřezkoumatelnost rozsudku v jeho nesrozumitelnosti a v nedostatku důvodů.

Tyto námitky nejsou opodstatněné.

Městský soud podrobně reagoval na všechny žalobní námitky a uvedl, jakými úvahami se řídil a proč považoval interpretaci stěžovatelky za nesprávnou. Nelze stěžovatelce přisvědčit, že by byl napadený rozsudek kontradiktorní v tom, že městský soud na jednu stranu vychází z dobrého jména přihlašovaného označení a na stranu druhou považuje dobré jméno přihlášky za irelevantní pro posouzení věci samé. Žalovaný (resp. jeho předseda) skutečně v rozhodnutí uvádí, že přihlašované označení si vybudovalo dobré jméno. Toto tvrzení může být zavádějící, neboť není zřejmé, zda se tím myslí právní kategorie ochranné známky s dobrým jménem, nebo toliko skutkové zjištění o určité pověsti, renomé, zaužívanosti, tradici označení, aniž by bylo nutně právně kvalifikováno jako ochranná známka s dobrým jménem. V každém případě městský soud se takovéto nejasnosti nedopustil, neboť ve svých hodnoceních nijak nepracoval se závěrem, že by přihlašované označení mělo dobré jméno. Pouze považoval za prokázané, že přihlašované označení má dlouholetou tradici, tj. je v dané kategorii služeb zaužívané. Závěry městského soudu si proto nijak neodporují.

Ve zbytku stěžovatelka ve skutečnosti brojí proti hodnocení skutkového stavu městským soudem. Nejedná se tedy o námitky nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, jak uvádí. Je nutno zopakovat, že městský soud veškeré své závěry zdůvodnil, včetně svého hodnocení skutkového stavu. Případné nesprávné hodnocení skutkového stavu, včetně vyvozování závěrů z údajně irelevantních skutečností, nezakládá nepřezkoumatelnost rozsudku. Tyto námitky je tedy na místě posuzovat v rámci věcného přezkumu napadeného rozsudku.

Nejvyšší správní soud se proto následně zabýval námitkou, že ve správním řízení nebyla prokázána návaznost přihlašovatele – společnosti LÍDL MUSIC, spol. s r. o. na Josefa Lídla, který měl v témže oboru poskytovat služby od roku 1892.

Tato námitka je důvodná.

Žalovaný ve svém rozhodnutí vycházel ze skutečnosti, že přihlašovatel navazuje na dlouholetou tradici prodeje hudebních nástrojů pod značkou „Josef Lidl“. Z této skutečnosti dovozoval zaužívanost označení „Lidl“ (potažmo odvozených označení) v oblasti hudebních nástrojů (ať již v prodeji či v poradenství) a jeho vyšší rozlišovací způsobilost pro výrobky a služby v této oblasti. Městský soud se s žalovaným shodl v závěru, že uvedená skutečnost je prokázána zněním obchodní firmy přihlašovatele, předmětem jeho podnikání, jeho právy ke kombinované ochranné známce „LÍDL MUSIC“, jeho vyjádřeními na webových stránkách www.lidlmusic.cz a článkem v časopisu Brněnský Metropolitan s názvem „Hudební nástroje Lidl „dělají“ muziku už 114 let“.

Nejvyšší správní soud se ztotožňuje se stěžovatelkou v tom, že žádná z uváděných skutečností neprokazuje žádné objektivní spojení mezi přihlašovatelem a Josefem Lídlem, respektive jeho podnikatelskou činností. Za prokázanou lze na základě nich považovat toliko snahu přihlašovatele navázat na tradici podnikatelské činnosti Josefa Lídla. Volba obchodního jména přihlašovatele, předmětu jeho činnosti, existence práv ke kombinované ochranné známce „LÍDL MUSIC“ i informování o tom, že navazuje na tradici Josefa Lídla, jsou vše fakticky pouze proklamace přihlašovatele. Nicméně samotný projev vůle přihlašovatele navázat na podnikatelskou činnost jiného subjektu není důkazem toho, že mezi přihlašovatelem a tímto jiným subjektem existuje jakákoliv objektivní vazba. Takovou objektivní vazbu neprokazuje ani uvedený článek v časopisu Brněnský Metropolitan, neboť v zásadě prokazuje toliko skutečnost, že Josef Lidl podnikal na stejném místě jako přihlašovatel, a že je patrně proto přihlašovatel subjektivně vnímán jako jeho nástupce. Ovšem ani to, že je přihlašovatel takto vnímán, nevylučuje skutečnost, že se takříkajíc pouze „chlubí cizím peřím“ a ve skutečnosti mu nijak nepřísluší těžit z pověsti Josefa Lídla, respektive jeho podnikatelské činnosti.

Ve správním spise tedy není obsaženo nic, co by prokazovalo mezi Josefem Lídlem a přihlašovatelem objektivní vazbu, která by skutečně měla charakter tradice, jakožto určité kontinuálně navazující podnikatelské činnosti opírající se například o rodinné vazby či dohodu mezi předchůdcem a nástupcem (srov. také původní význam slova „tradice“ ve smyslu předání či předávání). Pouze v takovém případě by byl přihlašovatel oprávněn těžit z pověsti označení „Lidl“ (popř. jeho variací), které bylo používáno Josefem Lídlem před vznikem samotného přihlašovatele. Pokud by byl přihlašovatel pouze samozvaným „nástupcem“ Josefa Lídla, přinejmenším by nedisponoval žádným titulem pro to, aby mohl těžit z pověsti, tradice apod. staršího označení. Samo o sobě by to sice nemuselo být na překážku zápisu označení do rejstříku ochranných známek, nicméně nemohl by vůči třetím osobám uplatňovat skutečnost, že přihlašované označení je užíváno (případně v určitých variacích) již po dlouhou dobu, tj. včetně doby užívání ze strany „předchůdce“.

Jelikož předseda žalovaného neučinil dostatečná skutková zjištění podporující jeho klíčový závěr o tradici (pověsti) přihlašovaného označení, již tato skutečnost je důvodem pro zrušení napadeného rozsudku i žalobou napadeného rozhodnutí. Posouzení zbývajících kasačních námitek by se přitom mohlo zásadně lišit v závislosti na tom, zda se předsedovi žalovaného v dalším řízení podaří prokázat existenci objektivního spojení mezi přihlašovatelem a Josefem Lídlem. Nelze navíc pominout závěr městského soudu, že námitky stěžovatelky měly být zamítnuty již pro absenci konkretizace tvrzení o nepoctivém těžení z rozlišovací způsobilosti nebo dobrého jména ochranných známek stěžovatelky, resp. pro absenci jakýchkoliv důkazů v tomto směru. Jakkoliv tento právní názor žalovaného nezavazuje a Nejvyšší správní soud neměl prostor pro jeho přezkum (neboť se nejedná o *ratio decidendi*, a stěžovatelka proti němu tudíž ani nebrojila), pokud by se jím předseda žalovaného v novém řízení řídil, mohlo by se těžiště sporu přenést do zcela jiné roviny. S ohledem na tyto skutečnosti se jeví posouzení zbývajících námitek v této fázi jako nadbytečné.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatelky proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 4. 2014, č. j. 9

pokračování

A 263/2010 – 62, je opodstatněná, a proto napadené rozhodnutí podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku městského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 11. 2010, č. j. O-453460/45466/2009/ÚPV. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka měla v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

Za řízení o žalobě stěžovatelka požadovala přiznání náhrady nákladů řízení za soudní poplatek ve výši 2.000 Kč a za odměnu zástupkyně za jeden úkon právní služby (sepis žaloby) a s tím související náhradu hotových výdajů. Odměna zástupkyně byla soudem určena dle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném do 31. 12. 2012 (dále jen „advokátní tarif účinný do 31. 12. 2012“), neboť úkon právní služby byl učiněn do 31. 12. 2012 (viz čl. II zákona č. 486/2012 Sb.). Odměna tak činí 2.100 Kč. Náhrada hotových výdajů zástupkyně pak sestává z paušální částky 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu účinného do 31. 12. 2012. Protože je zástupkyně plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, která činí 504 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám její zástupkyně náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 4.904 Kč.

Za řízení o kasační stížnosti stěžovatelka požadovala přiznání náhrady nákladů řízení za soudní poplatek ve výši 5.000 Kč a za odměnu zástupkyně za jeden úkon právní služby (sepis kasační stížnosti) a s tím související náhradu hotových výdajů. Odměna zástupkyně byla soudem určena dle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) částkou 3.100 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Protože je zástupkyně plátkyní daně z přidané hodnoty, zvyšuje se její odměna a náhrada hotových výdajů o částku odpovídající této dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatelka právo na náhradu těchto nákladů proti žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám její zástupkyně náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 9.114 Kč.

Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí správním soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. srpna 2014

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu